

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 80. Papa in Germania.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

Sæculum XI. dentem muneribus cumulavit, & ad Ec-
A. C. 1052. clesiam suam redeundi licentiam dedit,
 sed ille in via constitutus mortem oppetiit. Cum ergo Halinardus Romæ Hugoni ceterisque in Franciam propediem iter ingressuris convivium adornasset, piscis veneno imbutus mensæ illatus est. Quicunque aliquam de eo partem comederant, eos vel intra octiduum, vel post lentum morbum devorata pestis consumpsit. Ex eadem Halinardus Archiepiscopus obiit vigesima nona Julii anno millesimo quinquagesimo secundo, postquam Sedem Lugdunensem annis septem tenuisset, Nobilium Romanorum cura ad S. Paulum honorifice sepultus. Vestes pretiosas & vasa argentea Ecclesiæ S. Benigni Divione, cui annis viginti Abbas præfuerat, multosque libros legavit. Nam, scientiarum Cultor, Geometriæ præcipue & Physicæ vacaverat. Defuncto in Archiepiscopatu Lugdunensi Philippus hujus nominis primus successit.

Alb. Chron.
an. 1051.

§. LXXX.

Papa in Germania.

vit. ibid. Itaque hoc anno 1052. Leo IX. Papa iter in Germaniam tertio suscepit, ut Imperatorem & Andream Hungariæ Regem

gem a belli funesti consiliis revocaret. Sæculum XI.
A.C. 1052.
 Nam, Andrea consuetum tributum, quod ejus Antecessores Imperatori solvebant, dare recusante, Pontifex, missis pluribus Nunciis, Hungaros hortatus fuerat, ne istud pristinae subjectionis pignus pendere detrectarent. Promiserant illi submissuros se, si modo præteritæ culpæ venia eis daretur; quam ut ab Imperatore impetraret, Papa longi itineris molestias subierat. Sed alia quoque causa urgebat; nimirum ut ab Imperatore auxilium peteret contra Normannos Italianam, præsertim Ecclesias, vastantes. Ubi Papa in Germaniam pervenit, Imperatorem ad concedendam Hungaris pacem pronum habuit, sed eam Andreas, qui Papam ut veniret rogaverat, respuit. Unde Papa iusta indignatione commotus pertinaci fulmen excommunicationis comminatus, cum Imperatore in Germaniam, nam ambo usque in Hungariam processerant, rediit, ubi reliquum illius anni tempus exegit.

Summo Pontifici Ratisbonæ commoranti Monachi S. Emmerami Reliquias exhibuerunt, quas S. Dionysii Areopagitæ, primi Parisiorum Episcopi, esse, easque ab Arnulpho Imperatore sibi donatas affirmabant. Quin etiam Bulla

E c 5 extat,

Sæculum XI. extat, Leonis IX. nomen præferens, ad
 A.C. 1052. Regem Franciæ ejusque subditos dire-
 ta, in qua legitur, quod ejusdem Regis
 Legatis præsentibus & petentibus hæ
 Reliquiæ examini fuissent subjectæ, &
 argumentis idoneis probatum, eas S.
 Dionysii esse. Ut vero de illa conjectu-
 ra nihil dicamus, quod nunquam antea
 Scriptorum aliquis hujus Translationis
 Ratisbonensis meminerit, hæc Bulla se-
 ptima Octob. anno 1052. data ab erudi-
 tis supposititia creditur. Præterea alibi
 legimus; nona Junii anno sequente Odo-
 nem Henrici Regis Franciæ fratrem, Re-
 ge jubente, ad Monasterium S. Dionysii
 cum compluribus Aulæ proceribus se
 contulisse ad recognoscendas S. Dionysii
 Reliquias, quas Dagobertus cum Reli-
 quiis duorum ejus Sociorum in duabus
 arcis argenteis, mira arte clausis, post
 Altare in profundo specu deponi jusse-
 rat, atque huic Inspectioni Archiepiscopos
 duos Guidonem Remensem, & Rober-
 tum Cantuariensem, Episcopos quinque,
 quorum præcipuus Imbertus Parisiensis
 fuisset, Abbates sex & complures Opti-
 mates interfuisse.

Cum Papa & Imperator in Festo Na-
 talis Domini anno millesimo quinquage-
 simo secundo Wormatiæ diversarentur,
 ille

ille in ipso Festo Missæ Solemnia pere-
git, & altera die Liupoldum Archiepisco-
pum Moguntinum, quia illa Ecclesia in
ejus Provincia existerat, Missam cele-
brare iussit. Nam S. Bardoni anno su-
periore millesimo quinquagesimo primo,
decima Junii, postquam plus annis vi-
ginti sedisset, fatis functo Liupoldus Ec-
clesiæ Bambergensis Præpositus succe-
serat. Cum igitur officium Missæ Wor-
matia Liupoldus inchoasset, recitata pri-
ma Oratione, aliquis ex ejus Diaconis
Lectionem cantavit, nam mos quarum-
dam Ecclesiarum in Festis Solemnibus
ferebat, ut plures Lectiones recitaren-
tur. Quia vero hæc consuetudo Ritui
Romano adversabatur, quidam Romani
Papam circumstantes eum incitarunt, ut
misso nuncio Diaconum tacere juberet.
Ille, juvenis audaculus, obedire noluit,
& licet Papa secundum misisset manda-
tum, nihilominus suam Lectionem elata
voce profecutus est. Tum a Papa ac-
cerditus illico Clericali gradu dejicitur.
Mittit Archiepiscopus Moguntinus, qui
Diaconum suum reposceret, & Papa re-
nuente tunc quidem Archiepiscopus ac-
quievit. Sed perlecto Evangelio & Of-
fertorio, cum Sacrificium inchoari opor-
teret, Archiepiscopus in sua Cathedra
confedit reclamans, nec se nec alium
quem-

Sæculum XI.
A.C. 1052.*vid. Mabill.**Sæc. 6. par.**2. p. 3.**Chro. Saxo.**Abb. Ursp.*

Sæculum XI. quemquam hoc Sacrificium persolutum, nisi Diaconus suus sibi restituere-
A.C. 1052. tur. Cessit Papa, & Diaconum vestibus
 Ordinis sui indutum ei remisit. Ita Archiepiscopus reliqua Solemnia peregit.
In hoc casu, inquit hujus narrationis auctor, considerata est constantia Archiepiscopi, qua suam Dignitatem tutatus est, & humilitas Summi Pontificis, agnoscantis, Metropolitæ in sua provincia aliquid dandum esse.

Illo etiam anno Papa & Imperatore WORMATIÆ commorantibus, ille iterum instare cœpit, sicut antea sæpius, ut Abbatia Fuldensis aliique fundi & monasteria in Germania Ecclesiæ Romanæ restituerentur. Tandem vero ambobus placuit permutatio, atque hæc in Germania posita retinuit Imperator, alia autem ultra Alpes sita, & etiam pro Ecclesia Bambergensi Beneventanam, Pontifici concessit.

Præterea conquerenti Papæ, quod Normanni in Italia grassantes patrimonia S. Petri armis occupassent, Imperator turmas dedit, quibus bellum gereret. Tunc vero multi Germanorum spe prædæ illecti, multique sceleribus infames & e patria proscripti, Leonem Papam secuti sunt, quos ille, quia eorum

rum opera in hoc bello erat necessaria, Sæculum XI.
A.C. 1053.
benigne suscepit.

§. LXXXI.

Concilia in Italia.

In Italiam rediens Papa Augustæ Vin-
delicorum Festum Purificationis an- vit. II. c. 8.
no millesimo quinquagesimo tertio, &
Dominicam Quinquagesimæ Mantuæ ce-
lebravit. In illa civitate Concilium ha-
biturus, turbatur a quibusdam Episco-
pis, Viri Sancti severitatem formidanti-
bus. Hi enim domesticos suos armatos
in Pontificios, periculi ut credebant se-
curos, ante fores Ecclesiæ, in qua Episco-
pi sedebant, stantes immiserunt. Sur-
git Papa de sede sua, atque ad januam
procedit sui reverentia ingentem tumul-
tum compositurus. Sed aggressores nul-
lam Summi Pontificis rationem habent,
inermes persequuntur, & ab Ecclesiæ ja-
nuæ, quo confugere contendebant, ab-
strahunt. Tela & saxa circa Papæ ca-
put volant, pluresque ejus pallium tan-
quam Sacrum asylum complexi fœde
vulnerantur. Tandem ut seditio remit-
teret, solvendum fuit Concilium, & al-
tera die cum in auctores cladis inqui-
rendum fuisset, & rei severe puniendi,
Papa omnibus ignovit, ne vindictæ cu-
piditate agi videretur.

Inde